

tageren henvender sig til selskabet som følge af reklame i hans hjemland, for så vidt der ikke er tale om en personligt stilet henvendelse, det såkaldte »direct mail«. Sidstnævnte er en udvidelse i forhold til den hidtidige forståelse af begrebet korrespondentforsikring og begrundet i, at man ved forhandlingerne om forslaget til Rådets 2. livsforsikringsdirektiv har anlagt denne fortolkning. Da der bør være overensstemmelse mellem grænserne for fri reklame inden for livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, har man valgt at udvide begrebet korrespondentforsikring også inden for skadesforsikringsvirksomhed, uanset at 2. skadesforsikringsdirektiv ikke i sig selv nødvendiggør dette. Lovpligtige forsikringer kan dog være underkastet særregler.

Lovforslaget baserer afgrænsningen af forsikringstjenesteydelsesvirksomhed over for korrespondentforsikring ved at lægge vægt på, om der foretages en personlig henvendelse.

Derimod vil enhver form for markedsføring uden for Danmark, uanset om den henvender sig til det danske marked, altid kunne foretages uden at blive betragtet som forsikringstjenesteydelsesvirksomhed i Danmark.

Til § 3

Kravene til at opnå tilladelse til at udøve forsikringstjenesteydelsesvirksomhed er lempeligere end kravene til at opnå tilladelse til at drive etableret virksomhed. Det er derfor nødvendigt at have en sondring mellem, hvornår et forsikringselskab driver etableret virksomhed, og hvornår det udøver forsikringstjenesteydelsesvirksomhed. Til klargørelse heraf er der i § 3 en definition af etablering. Den tjener flere formål. For det første bestemmer den, i hvilken anden medlemsstat en tjenesteyder er etableret, og dermed også om et selskab er omfattet af EF-rettens begunstigelser. For det andet udsiger den omvendt, under hvilke omstændigheder det vil blive antaget, at et forsikringselskab her i landet udøver en virksomhed, der er eller kan sidestilles med etableret virksomhed, og dermed omfattes af lov om forsikringsvirksomhed.

Nr. 3 og nr. 4 er en udvidelse af begrebet etablering i forhold til den hidtidige forståelse heraf. Ifølge Romtraktatens artikel 52 kan etablering (når bortses fra et selskabs hovedsæde) foreligge i form af datterselskab, agentur eller filial. Da disse begreber ikke er entydigt defineret, har man ment, at der også i andre tilfælde kunne foreligge etablering. EF-domstolen støttede i et vist omfang denne holdning i den afsagte dom i sag 205/84, Kommissionen mod Vesttyskland, om begrænsninger i den tyske lovgivning vedrørende den frie udveksling af tjenesteydelser inden for for-

sikringsvirksomhed. Domstolen udtalte således, at etablering også kan forekomme i form af det under pkt. 3 og 4 nævnte, og dette blev indarbejdet i 2. skadesforsikringsdirektiv (art. 3). Pkt. 3 og 4 er en ordret gengivelse af artikel 3.

Med hensyn til nr. 3 kan nævnes, at det ved et kontor, der ledes af virksomhedens eget personale, må antages, at én ansat er tilstrækkeligt til, at der foreligger et etableret forretningssted. Det er dog en forudsætning, at den ansatte er ansat og lønnet af det udenlandske selskab og har indflydelse på virksomheden.

Hvis en person for eksempel bor på et hotel, og derfra repræsenterer selskabet, skal spørgsmålet, om der er tale om et etableret forretningssted, især afgøres ud fra dels tidsfaktoren, dels om det er en gentagende foreteelse.

En forretningsafdeling som nævnt i nr. 4 vil typisk være et generalagentur. Det er derfor nødvendigt at definere den bemyndigelse, en generalagent har, for at kunne fastslå, hvornår en person, placeret i Danmark, kan betragtes som en virksomheds etablerede forretningssted.

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et etableret forretningssted, afgøres ud fra, om en persons bemyndigelse svarer til en generalagents fuldmagt.

For de i nr. 2 - 4 nævnte etablerede forretningssteder finder kapitel 24 i lov om forsikringsvirksomhed anvendelse. Af kapitel 24 fremgår de krav, som stilles til etableringen af et udenlandsk forsikringselskabs forretningsafdeling (generalagentur) i Danmark.

Til § 4

Paragraffen er en gengivelse af direktivets artikel 2, litra d.

Ved ordene »hvor risikoen er beliggende« forstås en angivelse af, hvor den forsikrede interesse geografisk anses at være beliggende. Bestemmelser om risikoens beliggenhed kan således anvendes til at afgøre, hvornår der er tale om udbud af tjenesteydelser over grænserne. Også ved kongruensreglernes bestemmelser om valg af valuta har risikoens beliggenhed betydning (se bemærkningerne til § 12).

Reglerne om risikoens beliggenhed angives i prioriteret rækkefølge i § 4, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2. Residualbestemmelsen i stk. 2 må dog siges at være den praktiske hovedregel.

Reglerne om risikoens beliggenhed er i direktivet fastsat ud fra praktiske hensyn og ønsket om at beskytte forsikringstageren, idet forsikringsaftalen herefter vil være undergivet hans hjemlands lovgivning, kun med undtagelse af de tilfælde, hvor andet vil være mere hensigtsmæssigt.

Der findes en yderligere bestemmelse om risikoens beliggenhed, som er en undtagelse til § 4. I relation til